

af administrativ indgriben. *Fr. Lynge* kendte ham godt nok til at vide, at selv om han var knyttet til administrationen, var han som landsrådsmedlem ofte mod administrationen. *Peter Egede* udtalte: Når jeg er kommet med et sådant forslag, er det, fordi jeg ikke vil have, at vore kredsdommere skal gøre sig til grin, fordi de ikke kan klare arbejdet. I mange tilfælde er arbejdet så vidtgående allerede i dag, at vore kredsdommere er tvunget til at behandle sager, som de overhovedet ikke har forudsætninger for at kunne behandle. Hvis vi ikke ønsker, at de skal gøre sig til grin, må vi lade dem trække sig tilbage.

Formanden udtalte, at det var hans indtryk ved det første møde, at medlemmerne havde været enige i *Peter Egedes* udtalelse om, at der var noget, der haltede ved systemet, og at man derfor havde udsat sagen, for at man kunne tænke over sagen, inden man tog den op til nøjere drøftelse. Landsrådet kan næppe påtage sig at gennemgå problemet, og spørgsmålet er, om landsrådet bør gøre noget for at hjælpe kredsretternes arbejde lidt fremad. Dette udkast er tænkt udformet som en konklusion af de tilkendte meninger ved sagens forelæggelse. Udtalelsen går ud fra det foreliggende grundlag, uden at vi giver udtryk for at have set enkelthederne efter i *Peter Egedes* indlæg. Hvis der er virkelig enighed om at få sagen undersøgt, kan man sende en udtalelse af denne art til ministeriet, men hvis der ikke er enighed til stede, bør man næppe uden videre vedtage en sådan udtalelse.

Fr. Lynge ville gerne høre landsdommerens udtalelse om, hvorvidt han var tilfreds med kredsdommernes arbejde. Han havde altid ønsket, at grønlænderne skulle dømmes af deres egne landsmænd, som kendte deres forhold og deres mentalitet, og mente, at det havde stor betydning for det grønlandske samfund. Han kunne have lyst til at stryge de sidste to afsnit i formandens og *Peter Egedes* udtalelse.

Peter Egede tvivlede ikke om, at landsdommeren ville ønske at beholde den gældende ordning. Grønlænderne ville hellere end gerne ordne deres egne sager, på de steder, hvor de kan, men i dag må vi indrømme, at vore områder i visse spørgsmål er så begrænsede, at vi gør bedst i selv at indrømme det. I dag drejer det sig ikke

alene om grønlændere, også folk udefra laver unoder.

Fr. Lynge kunne have lyst til at spørge *Peter Egede*, hvor de uduelige kredsdommere i Grønland var at finde.

Siden indførelsen af sysselretten i 1925 har grønlændere været med til at dømme deres egne landsmænd, og i dag har vi kriminalloven, der er en udmærket vejledning for de grønlandske kredsdommere, og den gælder også for andre end grønlændere.

Peter Egede svarede, at han overhovedet ikke havde udtalt, at kredsdommerne var uduelige, men man måtte indrømme, at der kommer sager, som kræver særlige forudsætninger. Der er kommet så mange forhåndsbegreber, som en kredsdommer må have, og derfor vil det gå galt.

Formanden udtalte, at man som meningerne lå, i hvert fald burde strege de sidste stykker i udkastet, men at det korrekte vist iøvrigt var, at man for øjeblikket ikke gik dybere ind på sagen og derfor burde slutte forhandlingerne.

Fr. Nielsen fremhævede, at de fleste forslag til lovændringer kommer fra Danmark til behandling i landsrådet, så han ville på en måde være lidt stolt af, at det for en gangs skyld var landsrådet, der fremkom med et forslag til en lovændring, idet vi havde en umiddelbar fornemmelse af, at der er noget galt i den bestående retsordning. Retsplejeloven af 1951 er begyndt på noget ganske nyt, som aldrig er prøvet før, og hvis rådet kunne pege på eventuelle ændringer, kan det ikke betragtes som en forhastet sag eller ubegrundet udtalelse, hvis der skal komme forslag om ændring herfra.

Formanden mente, at hvis rådet ikke var enig, burde man hellere lade sagen falde.

Augo Lynge syntes ikke, at det kunne gøre skade om der indførtes en bestemmelse i loven om eventuel revision for eksempel fem år efter dens ikrafttræden, lige som det har været tilfældet med ægteskabsloven og kriminalloven.

Peter Egede udtalte: Ingen af os er i stand til at revidere loven, fordi vi ikke har forudsætninger. Viden og indrømmelse af selvbegrænsning er stærkere hos os end protest, der bunder i mindreværdskomplekser.

Fr. Lynge havde altid sagt og ville holde fast ved det, at revision af de love, der